

בג"ץ 293 / 00

א

1. פלונית

2. אלמונית

נגד

1. בית-הדין הרבני הגדול בירושלים

2. בית-הדין הרבני האזורי בחיפה

ב

3. פלוני

4. היועץ המשפטי לממשלה

ג

בבית-המשפט העליון בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק

[19.3.2001]

לפני השופטים ת' אור, י' זמיר, א' פרוקצ'יה

ד

העותרת 1 והמשיב 3 היו נשואים משנת 1983. מן הנישואין נולדו להם שלוש בנות, שהן כיום בנות 17, 13 ו-10 שנים (להלן – הבנות). הם התגרשו בשנת 1996. במסגרת הגירושין הם ערכו הסכם שקיבל מבית-הדין הרבני האזורי תוקף של פסק-דין. בהסכם נקבע, בין היתר, כי הבנות תישאנה בחזקת העותרת 1 עד שתהיינה בנות שמונה-עשרה שנים וכן כי העותרת 1 מתחייבת להימנע מלהכניס לביתה גבר זר אלא אם כן היא נשואה לו כדת וכדין (להלן – הסעיף המגביל).

ה

לאחר שהעותרת 1 התגרשה מן המשיב 3, נוצרה בין העותרת 1 לבין העותרת 2 מערכת יחסים אינטימית שבמסגרתה הן נהגו לזייפגש זו עם זו, בין היתר בבית העותרת 1, לא פעם בנוכחות הבנות. כשנתיים לאחר הגירושין פנה המשיב 3 לבית-הדין הרבני האזורי בתביעה להפחתת סכום המזונות שהוא חייב לשלם לבנות. לאחר מכן הגיש במסגרת התביעה בקשה לצו-מניעה שיאסור על העותרת 1 להכניס את העותרת 2 לביתה או להפגישה עם הבנות. בית-הדין הרבני האזורי קבע כי אין לו סמכות לדון בתביעה להפחתת מזונות אך דן בבקשה לצו-מניעה והוציא צו-מניעה שאסר על העותרת 1 להפגישה את ילדיה עם העותרת 2 בנימוק כי מערכת היחסים היא בלתי מוסרית ופוגעה בנפשן ובחינוכן של הבנות. ערעורה של העותרת 1 לבית-הדין הרבני הגדול נדחה. מכאן העתירה.

ו

בית-המשפט העליון פסק:

ז

א. (1) התביעה העיקרית שהגיש המשיב 3 להפחתת המזונות לא הייתה בסמכות בית-הדין לאור התנגדות העותרת 1 ולאורי העובדה כי הליכי הגירושין הסתיימו שנים מספר קודם לכן (322ה – 323א, ה – 324ב).

(2) הואיל והתביעה העיקרית שהוגשה לבית-הדין הרבני האזורי נופלת בשל חוסר סמכות, אין תקומה גם לבקשה שהוגשה על-ידי המשיב 3 לבית-הדין במסגרת

התביעה העיקרית. די בכך כדי לקבוע כי לבית-הדין הרבני לא הייתה סמכות להוציא את צו-המניעה (324 ב-ג).

א. (1) הסעיף המגביל בהסכם הגירושין מתייחס להיבטים הממוניים של ההסכם ולבית ספציפי (שהעותרת 1 כבר אינה מתגוררת בו כבר) ולאפשרות הכנסתו של גבר זר (ולא של אישה) (324 ב-325).

ב. (2) אשר-על-כן אין בסעיף זה בסיס לצו-מניעה גורף, כפי שבית-הדין הרבני נתן, האוסר על העותרת 1 להפגיש את הבנות עם העותרת 2 בדרך-כלל, בלי שהצו יתייחס לבית ובלי שיוגבל לבית. מכאן, שפסקי-הדין של בית-הדין האזורי ושל בית-הדין הרבני הגדול ניתנו בחוסר סמכות, ולכן הם בטלים (324 ב-325 א, 326).

חקיקה ראשית שאוזכרה:

- חוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושין), תשי"ג-1953.

פסקי-דין של בית-המשפט העליון שאוזכרו:

[1] בג"ץ 6103/93 לוי נ' בית הדין הרבני הגדול, פ"ד מח(4) 591.

[2] ע"א 3868/95 ודבר נ' ודבר, פ"ד נב(5) 817.

[3] בג"ץ 5507/95 אמיר נ' בית הדין האזורי בחיפה, פ"ד נ(3) 321.

[4] בג"ץ 6012/96 גרייבר (סגל) נ' בית הדין הרבני האזורי אשדוד, פ"ד נ(5) 397.

התנגדות לצו-על-תנאי מיום 12.1.2001. העתירה נתקבלה. הצו-על-תנאי נעשה מוחלט.

אילת גולן-חבורי – בשם העותרות;

מרים שנק – בשם המשיב 3.

פסק-דין

השופט י' זמיר

1. בית-הדין הרבני הוציא צו האוסר על העותרת 1 להפגיש את בנותיה עם העותרת 2. האם הייתה לבית-הדין הרבני סמכות להוציא צו זה?

2. העותרת 1 והמשיב 3 היו נשואים משנת 1983. מן הנישואין נולדו להם שלוש בנות, שהן כיום כבנות 17, 13 ו-10 שנים (להלן – הבנות). הם התגרשו בשנת 1996. במסגרת הגירושין הם ערכו הסכם שקיבל מבית-הדין הרבני האזורי בחיפה תוקף של פסק-דין. בהסכם נקבע, בין היתר, כי הבנות תישארנה בחזקת העותרת 1 עד שתהיינה

בנות שמונה-עשרה שנים. סעיף 6 להסכם הסדיר, כפי שנקבע בכותרת לסעיף, "ענייני רכוש וממון". וכך נאמר בסעיף זה:

א

"א. הצדדים מצהירים כי הסדירו ביניהם לשביעות רצונם מתוך רצון חופשי והבנה מלאה את כל זכויותיהם בענייני רכוש וממון משותפים ו/או הנוגעים להם ו/או למי מהם.

ב

ב. הבית הנמצא ביישוב... ירשם על שם הצדדים בחלקים שווים, הבעל מקנה את זכויותיו בבית זה לאשה, וללא תמורה מצידה.

...

ג

ד. האשה מתחייבת לא להכניס גבר זר לבית זה אלא אם נישאה כדת וכדין.

"..."

בהתאם להסכם, העותרת 1 והבנות המשיכו להתגורר לאחר הגירושין בבית-המשפחה (להלן – הבית).

ד

3. העותרת 2 מתגוררת באותו יישוב שבו מתגוררת העותרת 1. יש לה שני בנים, שהם כיום כבני 12 ו-9 שנים. הבנים לומדים באותו בית ספר שבו לומדות שתיים מן הבנות. בין הבנים לבין הבנות קיימים קשרי חברות.

ה

לאחר שהעותרת 1 התגרשה מן המשיב 3, נוצרה בין העותרת 1 לבין העותרת 2 מערכת יחסים אינטימית. הן מגדירות עצמן בעתירה זאת כנשים לסביות, המקיימות ביניהן קשר זוגי ואינן מסתירות קשר זה לא מפני משפחותיהן, לרבות ילדיהן, ואף לא מבני היישוב שבו הן מתגוררות.

ו

במסגרת היחסים שבין העותרת 1 לבין העותרת 2, הן היו נוהגות להיפגש זו עם זו, בין היתר בבית העותרת 1, לא פעם ובליוכחות הבנות.

ז

4. בחודש ספטמבר 1998, כשנתיים לאחר הגירושין, פנה המשיב 3 לבית-הדין הרבני האזורי בחיפה בתביעה להפחתת סכום המזונות שהוא חויב לשלם לבנות. כחודש לאחר מכן הגיש המשיב 3 במסגרת התביעה שתי בקשות: הבקשה הראשונה הייתה להחזרת חפצים. הבקשה השנייה, היא הבקשה שהולידה עתירה זאת, הייתה לצר-מניעה שיאסור על העותרת 1 "להכניס את המאהבת [היא העותרת 2 – ז'] לביתה וכן שלא תפגיש את הילדים עם המאהבת בכל צורה או בכל מקום שהוא".

בית-הדין הרבני נתן החלטה בבקשה, כדלקמן:

- א "הופיע והוסבר לו בעניין בקשתו למתן צו מניעה שלא להכניס את הגב' הנ"ל לדירה שאין מקום לבקשה זו מאחר והתגרשו הצדדים. במועד הקבוע חידון הבקשה שלא להפגיש הילדים עם הגב' הנ"ל".
- ב 5. בדיון שנתיקים בבית-הדין הרבני ביום 28.12.1998, לאחר שנשמעו טענות הצדדים, ובהן טענת העותרת 1 כי לבית-הדין אין סמכות לדון בתביעה להפחתת המזונות, החליט בית-הדין כי אין לו סמכות לדון בבקשה להחזרת החפצים, כיוון שהצדדים כבר התגרשו; כי הוא לא ידון בתביעה בעניין המזונות, אלא אם המשיב 3 יגיש אסמכתאות שלפיהן בית-הדין מוסמך לדון בתביעה כזאת לאחר מתן הגט וכי בעניין הבקשה לצו-מניעה יקיים בית-הדין דיון לשמיעת הוכחות.
- ג 6. הדיון בבקשה לצו-מניעה נתיקים בבית-הדין הרבני כפי שנקבע, ובעקבות הדיון נתן בית-הדין פסק-דין ביום 12.5.1999, ובו נאמר, בין היתר, כך:
- ד "הואיל והאם מנהלת מערכת קשרי אהבה עם שכנתה, חברתה לחיים, בביתה בנוכחות הילדים, התנהגות זו היא בלתי-מוסרית ופוגעת קשות בנפשם ובחינוכם של הילדים.
- ה טובת חינוך הילדים דורשת כי האם תמנע מלקיים מערכת יחסי אהבה עם חברתה בנוכחות הילדים כדי לשמש מופת לחינוך הילדים לערכים מוסריים.
- ו לאור כך אנו פוסקים:
- ז מוציאים צו המורה לאם להמנע מלהפגיש את הילדים עם המאהבת שלה הגב'...
ניתן ברוב דעות".
- ח ראוי לציין כי בית-הדין לא אמר מה הייתה דעת המיעוט.
- ט ראוי עוד להוסיף כי בית-הדין לא הסתמך בפסק-הדין שנתן על ראיות, אלא רק על טענות הצדדים, וכי בעתירה נטען כי המשיב 3 לא הציג בפני בית-הדין כל ראיה או חוות-דעת מקצועית לתמיכה בטענותיו.
- י ולבסוף ראוי לציין כי העותרת 2 לא צורפה כצד לדיון בפני בית-הדין, ובית-הדין לא שמע אותה כלל.

7. העותרת 1 הגישה ערעור לנתי-הדין הרבני הגדול. היא טענה בכתב-הערעור, בין היתר, כי לבית-הדין הרבני אין סמכות בעניין הנדון, ולגוף העניין כי בעת הפגישות עם העותרת 2 בנוכחות הבנות היא נוהגת בצניעות-יתר, ואין בהתנהגותה כדי לפגוע בבנות. בית-הדין הרבני הגדול נתן את פסק-הדין בערעור ביום 8.11.1999, וכך נאמר בו:

א "אחרי ששמענו טענות הצדדים ואחרי העיון בהסכם הגירושין, נראה לנו שצדק בית הדין האזורי בפסק דינו שאסר על האם להפגיש את הילדים עם המאהבת שלה, וזה משום שהדבר יפגע בחינוכם התקין של הילדים. והדבר מובן לכל בר דעת ואין צורך לפרט.

ב אשר לשאלת הסמכות, נראה שהיה לבית הדין הסמכות לכך, בשים לב לסעיף 6ד' של הסכם הגירושין, שבו נאמר: 'האשה מתחייבת לא להכניס גבר זר לבית זה אלא אם נשאה כדת וכדין'. וברור שהנימוק לסעיף זה הוא שלא לפגוע בנפש הילדים נראותם את אמם חיה עם גבר זר ללא חופה וקידושין. וכמדומה שהיא הזיין והוא הטעם בנדוננו כאשר תפגיש האם את הילדים עם המאהבת שלה, וזאי שהדבר יפגע בנפש הילדים. וא"כ אפוא גם מכח הסכם הגירושין היא מנועה מעשות כן. ומבחינה זו יש לבית הדין סמכות לאסור את הדבר.

לפיכך הערעור נדחה".

8. כנגד פסק-דין זה הוגשה העתירה. בעתירה מתבקש בית-המשפט לבטל את פסקי-הדין שניתנו על-ידי בית-הדין הרבני האזורי ועל-ידי בית-הדין הרבני הגדול. הבקשה מתבססת על טענות אחדות. בראש ובראשונה מעלה העתירה טענה של חוסר סמכות. לפי טענה זאת, לבית-הדין הרבני לא הייתה סמכות לדון בתביעת המשיב 3, שכן העותרת 1 והמשיב 3 התגרשו כבר שנים אחדות קודם לכן, ומכאן שהעניין הנדון אינו עניין של נישואין וגירושין, ואף אינו כרוך בתביעת הגירושין, כמצוות חוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושין), תשי"ג-1953. ואמנם, גם בית-הדין הרבני האזורי החליט שלא לדון, מטעם זה, בתביעת המשיב 3. ראו לעיל פסקה 5. כיוון שתביעת המשיב 3 נדחתה על-ידי בית-הדין הרבני בשל חוסר סמכות, היה בית-הדין חייב לדחות, בשל אותו טעם, כל בקשה שהוגשה במסגרת אותה תביעה, כלומר את הבקשה לצור-מניעה.

זאת ועוד, העותרות טוענות כי זובקשה לצור-מניעה, אפילו הייתה מוגשת כתביעה נפרדת, אינה מצויה בסמכות בית-הדין הרבני. מדוע? שהרי בקשה זאת היא, לפי מהות הבקשה, עניין של חינוך הילדים. הלכה היא שבעניין של חינוך הילדים (להבדיל מעניין

החזקה (בילדים) אין סמכות לבית-הדין הרבני, אלא אם עניין זה נכרך במפורש בתביעת הגירושין. כאן לא הייתה כריכה כזאת, וגם מטעם זה לא הייתה לבית-הדין הרבני סמכות בעניין הגרדון.

א

9. בית-המשפט הוציא צו-על-תנאי כמבוקש, אך דחה את הבקשה להוציא צו-ביניים, המשעה את תחולתו של צו-המניעה אשר הוצא על-ידי בית-הדין הרבני. לבקשת העותרות, על-מנת להגן על הפרטיות של ילדי העותרות הוציא בית-המשפט גם צו האוסר פרסום השמות ומקום המגורים של העותרות. צו זה עומד בתוקפו.

ב

ניסיון לגישור בין העותרת 1 לבין המשיב 3 עלה בתוהו. לפיכך נדרשת הכרעה של בית-המשפט בשאלת החוקיות של צו-המניעה שהוצא על-ידי בית-הדין הרבני.

10. הדיון בפני בית-המשפט התמקד בשאלת הסמכות של בית-הדין הרבני במהלך הדיון ביקש בית-המשפט לשמוע מה העמדה של היועץ המשפטי לבתי-הדין הרבניים בשאלה זאת. היועץ המשפטי לבתי-הדין הרבניים הציע שבית-המשפט יבקש לשמוע את עמדת היועץ המשפטי לממשלה. בית-המשפט החליט אפוא, ביום 11.9.2000 להפנות את השאלה אל היועץ המשפטי לממשלה, וציין בהחלטה כי אם דעתו של היועץ המשפטי לממשלה תהיה כי לבתי-הדין הרבניים לא הייתה סמכות במקרה הנדון, יוכל בית-המשפט להכריע בעתירה ללא טיעון נוסף.

ג

ד

ביום 19.1.2001 נתקבלה בבית-המשפט עמדתו של היועץ המשפטי לממשלה. עמדתו היא כי ההחלטות של בית-הדין הרבני האזורי ושל בית-הדין הרבני הגדול במקרה הנדון ניתנו בחוסר סמכות. וכך נימק היועץ המשפטי לממשלה את עמדתו:

ה

"לאור התנגדות העותרת מס' 1 לסמכות בית-הדין הרבני לדון בעניין ולאור העובדה כי הליכי הגירושין בין בני הזוג הסתיימו מספר שנים קודם לכן, קבע בית הדין הרבני האזורי כי אין לו סמכות לדון בתביעת המזונות. אולם למרות האמור לעיל המשיך בית הדין הרבני ודן בבקשה למתן צו מניעה שנספחה לתביעת המזונות. עד כי ביום 12.5.99 הוציא צו המורה לאם (העותרת מס' 1) להימנע מלהפגיש את הילדים עם בת זוגה (העותרת מס' 2)..."

ו

עמדת היועץ המשפטי לממשלה הינה כי משקבע בית הדין כי אין בסמכותו לדון בתביעה העיקרית, קרי התביעה להפחתת המזונות שהגיש המשיב 3, הרי שאין בסמכותו לדון בעניינים נוספים שהתעוררו אגב הדיון בתביעה העיקרית.

ז

לאור האמור לעיל, סבור היועץ המשפטי לממשלה כי בנסיבות העתירה, לא קמה לבית הדין הרבני סמכות להוציא את צו המניעה נשוא העתירה".

א

11. העותרות והמשיב 3 נתגקשו על-ידי בית-המשפט להמציא תגובה לעמדת היועץ המשפטי לממשלה. העותרות, שטענו מלכתחילה כי לבית-הדין הרבני לא הייתה סמכות במקרה הנדון, סמכו ידיהן על עמדת היועץ המשפטי לממשלה וביקשו כי בית-המשפט יפסוק בהתאם. המשיב 3 הודיע כי הוא מבקש שבית-המשפט יכריע בעתירה על יסוד החומר שבפניו, ללא טיעון נוסף.

ב

12. בשאלה זאת, לדעתי, הדין עם העותרות ועם היועץ המשפטי לממשלה. אם התביעה העיקרית שהוגשה לבית-הדין הרבני האזורי נופלת בשל חוסר סמכות, כפי שבית-הדין הרבני עצמו החליט, אין תקומה גם לבקשות שהוגשו על-ידי התובע לבית-הדין במסגרת התביעה העיקרית. יי בכך כדי לקבוע כי לבית-הדין הרבני לא הייתה סמכות להוציא את צו-המניעה.

ג

13. נראה כי גם בית-הדין הרבני הגדול, שדן בערעור על פסק-הדין של בית-הדין הרבני האזורי בעניין צו-המניעה, סבר כי פסק-דין זה ניצב על בסיס רעוע. לפיכך ביקש בית-הדין הרבני הגדול להשתית את סמכות בית-הדין הרבני האזורי על בסיס שונה לחלוטין. הוא התבסס, לצורך הענקת הסמכות, על סעיף 76' בהסכם הגירושין, שקבע לאמור: "האשה מתחייבת לא להכניס גבר זר לבית זה אלא אם נישאה כדת וכדין". ראו לעיל פסקה 2. מלשון סעיף זה הסיק בית-הדין הרבני הגדול שהצדדים להסכם התכוונו שלא לפגוע בנפש הילדים. אם כך, לדבריו, מכוח הסכם הגירושין הייתה לבית-הדין הרבני סמכות להוציא את צו-המניעה. ראו לעיל פסקה 7.

ד

מכאן השאלה אם סעיף 76' להסכם הגירושין הקנה לבית-הדין הרבני סמכות לתת את צו-המניעה שנתן.

ה

14. שלא כפי שבית-הדין הרבני הגדול קבע בפסק-הדין, סעיף 76' בהסכם הגירושין אינו מקנה לבית-הדין הרבני סמכות לתת את צו-המניעה שנתן. כדי להגיע למסקנה זאת אין צורך לפסוק כי סעיף זה אינו חוקי, ולכן הוא בטל, כפי שהעותרות טוענות. די בכך שסעיף זה, לפי לשונו ולפי תכליתו, אינו חל על המקרה הנדון. מסקנה זאת נשמכת על טעמים אחדים: ראשית, הכותרת של סעיף זה היא "ענייני רכוש וממוץ", ויש בה כדי ללמד כי מטרתו של הסעיף היא להסדיר עניינים כאלה בלבד, להבדיל מענייני החזקה, מזונות וראייה של הבנות. אין בסעיף זה אחיזה לקביעה של בית-הדין הרבני הגדול כי הוא נועד להגן על גפש הבנות. שנית, בסעיף זה העותרת 1 מתחייבת שלא להכניס גבר זר לבית אלא אם נישאה כדת וכדין. אין בכך בסיס לצו-מניעה גורף,

ו

כפי שבית-הדין הרבני נתן, האוסר על העותרת 1 להפגיש את הבנות עם העותרת 2 בדרך-כלל, בלי שהצו יתייחס לבית וכלי שיוגבל לבית. שלישית, לפי סעיף זה העותרת 1 מתחייבת שלא להכניס גבר זר "לבית זה". אולם בינתיים בית זה נמכר על-ידי כונס נכסים, ונראה כי העותרת 1 כבר אינה מתגוררת בו. גם מטעם זה אין בסיס לצו-המניעה. רביעית, הסעיף מדבר על "גבר זר" שלא יוכנס לבית "אלא אם נישאה כדת וכדין". מכאן, שאין הוא חל על כניסת העותרת 2 לבית. ונוסף על כל אלה, בית-הדין הרבני האזורי, אף שנתבקש על-ידי המשיב 3 לתת צו-מניעה האוסר על העותרת 1 להכניס לבית את העותרת 2, נמנע מלתת צו כזה. צו כזה, אילו ניתן, אף כי אינו נתפס על-ידי לשון הסעיף, הייתה לו קירבה מסוימת לסעיף, ואפילו חפיפה חלקית עם הסעיף. אך הצו שבית-הדין הרבני נתן אינו מונע בעד העותרת 1 להכניס את העותרת 2 לבית. הצו שנתן אינו אוסר על העותרת 1 אלא להפגיש את הבנות עם העותרת 2. צו כזה נמצא מרחק רב מן הסעיף. אין כל חפיפה בין הצו לבין הסעיף. ברור לגמרי כי בית-הדין הרבני לא הוציא צו זה במסגרת ההסדר של ענייני רכוש וממון לפי הסכם הגירושין, אלא רק, כפי שנאמר בפסק-הדין, "לטובת חינוך הילדים". אולם סעיף 66' בהסכם הגירושין לא עסק בחינוך הילדים, מכל מקום הוא לא קבע הסדר למצב שנוצר במקרה הנדון, ואף אין בהסכם זה שום סעיף אחר המסדיר מצב מעין זה. לפיכך לא היה מקום לבסס את סמכותו של בית-הדין הרבני לתת את צו-המניעה שנתן על סעיף זה בהסכם הגירושין.

במאמר מוסגר אפשר להוסיף כי לפי חוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושין), לבית-דין רבני נתונה סמכות לדון ביחסים בין בני-הזוג (ולעתים גם בזכויות של ילדי הזוג), אך לא בזכויות של צד שלישי. במקרה הנדון צו-המניעה שניתן על-ידי בית-הדין הרבני פגע גם בעותרת 2, שאינה ולא הייתה, בת-זוג של המשיב 3, ואף לא הייתה צד להליכים בפני בית-הדין הרבני.

15. העותרות העלו טענות נוספות בנוגע לסמכות של בית-הדין הרבני לתת את צו-המניעה. בין היתר הן טענו כי לבית-הדין הרבני לא הייתה סמכות לדון בבקשה לצו-המניעה שנים לאחר הגירושין, משום שבקשה כזאת אינה בגדר ענייני נישואין וגירושין, ואף לא בגדר עניין הכרוך בחביעת גירושין, לפי חוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושין). ראו בג"ץ 6103/93 לוי נ' בית הדין הרבני הגדול [1], בעמ' 603-604. העותרות הוסיפו וטענו כי לבית-הדין הרבני אין במקרה הנדון סמכות נמשכת, שכן בית-הדין לא עסק בחינוך הילדים בעת הגירושין ולא פסק בנוגע אליו. ראו שם, בעמ' 608-610. ראו גם ע"א 3868/95 ודבר נ' ודבר [2], בעמ' 837-838. נוסף על כך טענו העותרות כי בית-הדין הרבני, שביסס את סמכותו על עניין חינוך הילדים, היה חסר סמכות בעניין זה. ראו:

פלוגית נ' בית-הדין הרבני הגדול בירושלים
בג"ץ 293/00
השופט י' זמיר
פ"ד נה(3) 318

בג"ץ 5507/95 אמיר נ' בית הדין האזורי בחיפה [3], בעמ' 331; בג"ץ 6012/96 גוייבד
(סגל) נ' בית הדין הרבני האזורי אשדוד [4], בעמ' 401.

א

לכאורה, אלה הן טענות רציניות. העותרות הוסיפו טענות המתייחסות לא לעצם
הסמכות של בית-הדין הרבני, אלא לתוכן ההחלטה של בית-הדין הרבני. הן טענו כי
ההחלטה אינה מתיישבת עם חובת בית-הדין לפסוק לטובת הקטין, שכן בית-הדין עירב
בהחלטתו שיקולים זרים, וכי ההחלטה אף פוגעת בזכויות יסוד של העותרות. אך בית-
המשפט אינו צריך לדון ולהכריע בטענות אלה. כדי להכריע בעתירה זאת די בכך שבית-
הדין הרבני הגדול טעה כאשר סבר כי סעיף 6' להסכם הגירושין מקנה לבית-הדין
סמכות לתת את צו-המניעה שנתן. טענות זאת שומטת את הבסיס מפסק-הדין של בית-
הדין הרבני.

ב

ג

התוצאה היא שאנו עושים צו ומוחלט, המצהיר כי פסקי-הדין של בית-הדין הרבני
האזורי ושל בית-הדין הרבני הגדול ניתנו ללא סמכות, ולכן הם בטלים.

המשיב 3 ישלם את הוצאות המשפט לעותרות בסכום כולל של 5,000 ש"ח.

ד

השופט ת' אור

אני מסכים.

ה

השופטת א' פרוקצ'יה

אני מסכימה.

ו

לפיכך הוחלט כאמור בפסקי-הדין של השופט זמיר.

ניתן היום, כ"ד באדר תשס"א (19.3.2001).

ז